

Angyalföldi paradicsom

Vasas–FTC

3:0 (1:0)

1966. augusztus 14.

Népstadion, 80 000 néző. Jv.:

Gugulovics (jugoszláv)

Vasas: Varga László – Bakos, Mészöly, Berendy, Ihász – Mathesz, Fister – Molnár, Puskás, Farkas, Korsós

FTC: Géczai – Novák, Mátrai, Szűcs, Pánicsics – Perecsi, Rákosi – Karába, Varga Zoltán, Albert, Fenyvesi dr.

Gól: Puskás (19. és 51.), Farkas (90.)

Az 1966. évi bajnokság

1. Vasas SC	26	17	9	–	67:27	43
2. Ferencvárosi TC	26	16	5	5	71:33	37
3. Tatabányai B.	26	12	8	6	41:18	32
4. Újpesti Dózsa	26	13	6	7	67:39	32
5. Győri Vasas ETO	26	11	9	6	38:29	31
6. Bp. Honvéd	26	14	3	9	46:43	31
7. Pécsi Dózsa	26	8	13	5	29:30	29
8. Csepel SC	26	10	7	9	32:37	27
9. Diósgyőri VTK	26	10	4	12	30:31	24
10. MTK	26	7	6	13	28:49	20
11. Salgótarjáni BTC	26	6	6	14	24:40	18
12. Dunaújvárosi K.	26	4	9	13	19:37	17
13. Ózdi Kohász	26	4	4	18	31:73	12
14. Dorogi Bányász	26	6	7	17	24:61	11

Emléklap a bajnoksapatról.
Csordás Lajos edző
és a Vasas tizenegye.

Tétován nézett körül az a rengeteg ember, aki 1966. augusztus 14-én egybe gyűlt a Népstadionban. Mind a nyolcvanezren futballmeccsre érkeztek, de azt látták, hogy a pázsiton nincs labdarúgókapu és a pályát nem vonalazták fel. Azt tudták: a Vasas–FTC rangadó előtt az Országos Sportnapok nyitó ünnepsége zajlik – deltás katonák, nádszál művészi tornászok és ugyancsak hajlékony iskolások seregével –, arra azonban nem számítottak, hogy a testedzést népszerűsítő egyhetes eseménysorozat központi rendezvényén több mint három órán át tart a program.

A premiert persze azért tartották a derbi előjátékként, mert így biztos volt: zsúfolt ház bámulja majd – ahogyan a szervezők hangoztatták – „az ügyesség, a szépség és a vidámság bemutatóját”. A műsor délután négykor kezdődött, és este hét után fejeződött be, s mivel a nagy mérkőzést – amely a testmozgásnak még inkább hírverést csapott – fél nyolcra tűzték ki, a pályamunkásoknak bizony sietniük kellett a kapuk helyretételével meg a mézcsíkozással.

A várakozás több okból is óriási volt. Egyrészt harminc nappal a rangadót megelőzően rendezték Liverpoolban minden idők leglátványosabb vb-mérkőzéseinek egyikét, a honfitársaink 3:1-es diadalával zárult magyar–brazilt, amelyen a pesti derbi résztvevői közül Mészöly Kálmán, Mathesz Imre, Farkas János, illetve Mátrai Sándor, Albert Flórián, Rákosi Gyula is játszott (de hogyan!). A keretben pedig ott volt Molnár Dezső, valamint Varga Zoltán és Fenyvesi Máté, míg Puskás Lajos, Ihász Kálmán és Géczai István – az újpesti Göröcs János-sal együtt – „itthon készült”, miként azt akkoriban mondták. Pontosabban: Ihászt a szovjet válogatott elleni negyedöntőre (1:2) Angliába rendelte Baróti Lajos szövetségi kapitány, ám az angyalföldi hátvéd hiába utazott el Sunderlandbe, nem jutott fellépési lehetőséghez... (Pedig a meccs előestéjén még „játszott”, azaz a szakvezető úgy hirdette ki a kezdő tizenegyet, hogy abban Ihász még benne volt. Aztán másnap Baróti meggondolta magát, és a sérüléssel bajlódó, majd hirtelen felépülő Szepesi Gusztávot tette be a csapatba.)

A nagy érdeklődés további két előidézője a tabella, illetve a piros-kék és a zöld-fehér együttes két és fél hónappal korábbi csúcstalálkozója volt. A táblázat élén veretlenül, 21 ponttal állt a Vasas, mögötte 20 ponttal következett az

Mészöly Kálmán: légitüntet

egyetlen vereséget számláló Ferencváros. Ami pedig a felek május végi mérkőzését illeti... Azon – a rendkívül hideg időjárás, a szakadó eső és az egyenesen orkánszerű szél miatt – „csupán” negyvenezren jelentek meg; a megnyújtott fűtési szezonnak köszönhetően a tévéközvetítést jó meleg szobákban és sok helyütt a vb-re akciós áron, 6100 forintért vásárolt, vadonatúj Horizont készüléken nézték az emberek. A „fiúkat” azonban nem zavarta sem a vihar, sem a fél ház: a szokatlan körülmények között is gólpárádét rendeztek. A Vasas tizenhét perc alatt berámolt hármat: Korsós István védhetetlen lövése után Puskás nagyon becsapta Géczit – középre pillantott, ám átadás helyett a „rövid” sarokba küldte a labdát –, majd Fister Ferenc is meglepte az immár nemcsak a hidegtől megdermedt kapust. (Akit már első NB I-es mérkőzésén próbára tett a Vasas: Géczi debütálása alkalmával, 1962 augusztusában – Machos Ferenc és Pál László góljával – 2:0-ra nyertek a piros-kékek az FTC ellen.)

Ilyen nyitány után az angyalföldi hívek az ítéletidőben is elolvadva bá-

Korsós István gólja a tavaszi, 4:4-re végződött Vasas–Ferencváros mérkőzésen

multak az eredményjelző táblákra... De hiába reménykedtek kiütéses győzelemben, Albert a 3:0-t követő első akcióból szépitett, majd Novák Dezső begurította a tizenegyest, amelyet Albert buktatásáért adott Vadas György játék- és üzletvezető (az utóbbi funkciójában a belvárosi Pipacs bárban működött).

Huszonnégy perc alatt öt gól!

Huszonöt alatt meg hat.

A kezdés után ugyanis Korsós beadását Puskás a bal sarokba juttatta, és 4:2-nél megint vacogott a ferencvárosi tábor. Ám a második féldí huszadik percében Albert ismét feliratkozott (4:3), majd az orkánál is hevesebben támadott az FTC, de a kilencvenedik percig hiába ostromolt. Sőt örülhetett, hogy a nyolcvannyolcadikban Farkas szabadrúgását, ha más nem is, a felső lécs hátrította... Közvetlenül a záróra előtt aztán Vadas újabb tizenegyest ítélt – ezúttal is Albert esése után –, mire a Vasas játékosai felháborodottan körbevettek, s a tumultusban Ihász hátulról vádlin rúgta a játékvezetőt. A sporttárs megfordult, majd kiállította – Mészölyt. A „Szóke Szikla” őrlőgött, de Vadas hidegvérrel ismételtegette éjszakai törzsvendégének: „Hármas, menjen le!” Ettől persze a leküldött labdarúgó még inkább tajtékozott... A rend nehezen állt helyre, ám a higgadt Novákot az indulatos közjáték sem zökkentette ki: másodszor is bepasszolta a büntetőt (4-4).

Nem vitás: Liverpoollal és a tabellával együtt ez tényleg kiváló felvezetés volt augusztusra.

A derbire a táblázat első két helyezettje Magyar Népköztársasági Kupa-mérkőzésekkel készült: az FTC ötezer szurkoló jelenlétében győzte le 4:0-ra a Debreceni Kinizsit, míg a Vasas 3500 drukkert vonzott Mezőtúron, és úgy nyert 5:1-re, hogy Puskás rendszeresen bemelegített a rangadóra: négy gólt szerzett. A csatár vidámabb volt azoknál a nézőknél is, akik az itthon akkoriban bemutatott – „odakinn” már 1962-ben vetített – Hófehérke és a hét vagány című nyugatnémet-svájci zenés vígjátékot tekintették meg a margitszigeti Vörösmarty kertmoziban, az olasz művészcsalád gyermekeként Párizsban született Caterina Valentével a főszerepben. (A szerte Európában közkedvelt énekes-filmsztár apja tangóharmonikás, édesanyja zenebohóc volt.)

A nagy formában lévő Puskás kedve a Népstadionban sem romlott. Noha az angyalföldiek 8-asa a tizenharmadik percben ziccerhelyzetben hibázott, a tizenkilencedikben menthetetlenül a kapuba küldte Korsós balról érkező labdáját. Sajátos „dupláját” az ötvenedik és az ötvenegyedik percben megismé-

telte. Előbb megint csábító alkalmat szalasztott el, rögtön ezután azonban a szélről befelé kanyarodva, tizennyolc méteres, hatalmas balsarkos lövéssel szerezte Mátrai mellől önmaga és a Vasas második gólját. Ekkor már annak a ferencvárosi szurkolónak az arcáról is eltűnt a mosoly, aki Madison zsebrádiót nyert a szünetben tartott totótombolán... A kétgólos előny birtokában a Vasas kiváltképp felszabadultan futballozott, de csak közvetlenül az előtt érte el a harmadikat, hogy Milivoje Gugulovics, a jugoszláv játékevezető – az Ajax–Juventus BEK-döntő bírása 1973-ban – lefújta a találkozót. Az utolsó percben Molnár előrelendült, Szűcs Lajos még lerántani sem tudta a szélsőt,

Varga László

Bakos Sándor

Farkas János

Fister Ferenc

Ihász Kálmán

Korsós István

Mathesz Imre

Mészöly Kálmán

Molnár Dezső

Puskás Lajos

akinek átadását Farkas továbbította közelről a hálóba (3:0).

Az, hogy külföldi sporttárs fújta a sípot a magyar első osztály legfontosabb meccsein, bevett gyakorlat volt a hatvanas években minálunk. A hazai rangadókon olyan neves nemzetközi játékvezetők dirigáltak, mint az osztrák Eduard Babauczek, a csehszlovák Karol Galba, az olasz Bruno de Marchi vagy Gugulovics honfitársa, Sztjepan Varazdinec. Utóbbi 1965-ben azt a Vasas–FTC derbit vezette az utolsó előtti fordulóban, amelyen eldőlt a bajnoki cím. Farkasnak az első félidő végén elért góljával a piros-kékek nyertek 1:0-ra, a bírót pedig könnyen kimondható nevét pedig örökre megjegyezték a ferencvárosi drukkerok, mert a sporttárs a második szakasz közepén kiállította a Nell Lajost letalpaló, majd szerbül reklamáló Albert Flóriánt. (Varazdinec horvát nemzetiségű volt, de minden szót értett.)

Hatvanhatban nem annyira a jugoszláv játékvezető, mint inkább néhány újságíró került szembe a „Császárrel”. A kritikusok így vélekedtek: „Tűz nélküli, gyámoltalan, bár sokat méltatlankodó Albertet láttunk. Ez nem az a játékos volt, aki a brazilok ellen lázba hozta a szurkolókat.”

A Fáy utcaiakat viszont nem győzte méltatni a sajtó. „A játék, amely a Népstadion zöld gyepén folyt, valóban a világbajnokságot idézte. A Vasas ízelítőt adott abból a futballból, amely a vb-n tért hódított. A piros-kékek nem vágják, hanem a saját térfelükön pontosan adták előre a labdát, hogy aztán egy villanásnyi idő alatt frontba dobják a robbanékony Farkast, a villámgyors Molnárt, a lendületes Korsóst vagy a minden idegszálával kapura törő Puskást” – írta a Népsport. „Az első negyvenöt percben mindkét résztől rendkívül szellemes, jó játék. A szünet

után megváltozott a kép: csak a Vasas játszott, a Ferencváros teljesen összeomlott” – összegszegte a Képes Sport. Az elemzők kitértek arra is: „A bajnokságot gyors visszavágásokkal, hosszú indításokkal operált, a zöld-fehérek ezzel szemben sok adogatással, kombinációs játékkal igyekeztek helyzetbe hozni veszélyes csatáiraikat. A két stílus összecsapásából a korszerűbb került ki győztesen.” A Vasas sebessége tényleg külön szám volt, hiszen a zöld-fehér védők közül Mátrai és Páncsics Miklós is a kifejezetten gyors játékosok közé tartozott, de az angyalföldi csatárok úgy száguldoztak a pályán, akár az abban az évben harmadszor világbajnok ausztrál Jack Brabham a Forma-1-es futamokon. Nem csoda, ha a lapok áradoztak Puskásról és Farkasról: „Mindketten ellenállhatatlanul futballoztak, rengeteget változtatták a helyüket, bátran vállalták a közelharcot, szellemesen adogattak. Puskás, ha kiscsivel határozottabb, akár négy-öt gólt is szerezhett volna.”

A mezőny legjobbjának azonban Mészölyt választották. „Nemcsak a levegőben volt úr, és fejelte el a labdát a ferencvárosi csatárok előtt, hanem mindig biztos lábbal, nagyszerű ütemérzékkel lépett közbe. Kifogástalan rúgótechnikája révén pedig közelre és távolra egyaránt pontosan passzolt” – értékelték a középhátvéd teljesítményét, amelyen az sem gyengített, hogy Mészöly vállát a második félidőben ugyanúgy fel kellett kötni, mint a Goodison Parkban, a brazilok elleni mérkőzésen.

Az őszi szezon lehengerlő diadallal kezdő Vasasnak abban az esztendőben minden sikerült: a csapat úgy védte meg bajnoki címét, hogy mindvégig veretlen maradt. Az FTC-vel szemben pedig „egyenlített”. A második világháborút követő angyalföldi–ferencvárosi derbi mérlege így festett a 3:0 után: 15 győzelem, 15 döntetlen, 15 vereség.

Negyvenötől fej-fej mellett jutottak el negyvenötig. . .